

Línutátturin

Títt vit kvóðu
fornamanna rós,
um teir ríku kongarnar
og gullglógvin drós.

*Knørrur av havi ber veiði,
bárðurnar tær bróta í vreiði,
garpar stríðast teimum mót.
Knørrur av havi ber veiði.*

2. Hava á gólvi
fornar bragdarmenn.
Nú skal rímast um kappar teir,
sum liva enn.

3. Náttin hvílir
døkk um sjó.
Hvørt eitt kykt á foldini
hvílir í ró.

4. Vøkan ringir
fyri Jógvans song,
loypur hann á gólvið fram,
stundar fong.

5. Ljóðliga gluggan
gloppar hann:
Eru nøkur líkindi,
vekja mann?

6. Høgur heiður,
skýferð blíð,
dagsglæman brestur
havsbrúnni í.

7. Hóliga vekir hann
– náttvirr tún –
tungliga reisast
menn frá frún.

8. Klæða teir seg,
heilsa konu góð,
ganga so av durum út
oman at sjó.

9. Mælir Jógvan,
slær hurð í gátt:
“Lysti meg at sovið
myrku nátt.”

10. Svarar Sveinur:
“So er enn,
mangan nívir náttavøka
møddar menn.”

11. Báturin flýtur
inni við land,
ganga teir á bunkan inn,
seta í gongd.

12. Stásiliga sigla
svarta vág,
meðan drivið dunkar.
– Skúmgrøvin frá.

13. Jógvan stýrir
norð gjøgnum sund,
hinir taka línuna,
egna við skund.

14. Skjótan skútan
fjørðin vann.
Tá ið teir á Múlan komu,
dagur rann.

15. Norðhav flýtur
breitt og vítt,
sigaldan gongur
tung og títt.

16. Koma út
á fiskileið.
Liðug stendur línán,
egnd og greið.

17. Mikil er línán,
skútan rør:
stórhundrað stampar,
trý stykkir hvør.

18. fiskieygað
ger teim kunn,
hvar ið best man kennast
um tann grunn.

19. Út teir sigla
línu góð,
eggóloddið mátar
dýpd í sjó.

20. Sett er línán,
flot treða bár,
sigla aftur hagar,
stongin stár.

21. Koma á endan,
draga inn,
leggja um spælið
kvikhentir menn.
22. Leið frá grunni
línan long,
títtur kemur fiskurinn,
boðar fong.
23. Stundir líða,
fell í lag,
stríðast menn á bunkanum
langan dag.
24. Stríðast á bunka
sveittir menn,
tekur øtla veðrið
smátt umsinn.
25. Hugaliga
draga inn
nógvan blankan fiskin,
møðast um sinn.
26. Svartur bakki
grimur lá
digst undir havsbrúnni.
– Menn herða á.
27. Mælir Jógvan,
við stýrið stár:
“Gilt er at draga enn,
tyngjast bár.
28. Gilt at draga,
væl er á,
línan áðrenn ódnin kemur,
bjargast má.”
29. Alla orku
leggja í.
– Odnin kemur á sjógvin niður
myrk og stríð.
30. Kavi, stormur,
grimdarskrið.
Blindir balast garparnir,
víkja ei.
31. Fyrsta nosið
var so sterkt,
at tað legði havið alt
niður fergt.
32. Hav og himmal
saman rann,
hojrdist ikki mannamál,
eingin annan fann.
33. Linaði aftur,
lítið ská.
Grovliga reistust
brotini tá.
34. Rópti Jógvan,
bunkan gekk:
“Farið nú, tit óroyndu
undir dekk.”
35. Einans sterkir,
royndir menn,
skulu nú á bunka vera,
havið hvessir tenn.
36. So hart veður
um teir var:
Ikki varast fyri sjógv,
hvør sætar sær.
37. Spælið dregur,
væl er á,
stórsjógvar bróta,
menn loypa frá.
38. Sjógvar bróta.
menn so snar,
kasta seg á bunka niður,
halda sær.
39. Borðfull skútan,
menn í kav
loypa aftur á línuna,
tá ið hasir av.
40. Seigan stríðast
garpar enn,
til teir alla línuna
fáa inn.
41. Tá er náttin
fallin á,
taka teir at sigla
grunninum frá.
42. Ódnar sjógvur,
kavarið,
óráð er at sigla meir,
leggja uppí.
43. Liggja og torga,
radarin gár,
vísir, hvar ið oyggjarendi
háreistur stár.
44. Liggja og torga,
inn á ber,
Haraldssund er leiðin,
fyri er.

45. Hava á munni
menn so móð:
“Hugaligt at nærkast
sløttum sjó.”

46. Garpar hvíla
trygt í ró,
glaðiliga nøgdir við
fongin góð.

47. Útvarpstólið
boðar tá:
Bátur er í havsneyð
skamt norður frá.

48. Burt var mœðin,
hvílan góð,
driv aftur á bátin seta,
móti brotasjó.

49. Harðliga gekk hann,
smátt leið á,
tá ið breyt sum harðast,
slógu teir frá.

50. Búnir til verka
kappar stá,
at kunna vera har, sum
stendur á.

51. Reisist sjógvur
einum sinn,
breyt um bakborð
tvøran inn.

52. So hátt var brotið,
sagt er frá,
yvur høgum mastratoppum
skalvingin lá.

53. Leyp úr erva
heljarflóð,
hevði skipið undir sær,
djúpt í sjó.

54. Mikið tumbul
var umborð,
tóktist alt at bóлта run
og í sor.

55. So datt brotið,
á var rent.
Fyrr enn maður til sín kom,
alt var hent.

56. Avvelt skipið,
skúmfonn stór,
gargar vistu ikki enn,
hvussu fór.

57. Reis úr hjómi
skútan sterk.
Borð fyri báru helt
– dygdarverk!

58. Svørðsmiður forðum
mikil er;
miklari er hann í dag,
sum skipini ger.

59. Beint sum skútan
kom uppí,
stórsjógvur reistist
undir ský.

60. Stevnið fram í
brotið fall,
ýlandi á bunkan fall
Egirs fjall.

61. Aftur snekkjan
djúpan seig,
men tá ið av rann,
stolt hon reið.

62. Tá ið blámin
aftur seig,
stásiliga skútan
báru reið.

63. Jógvan gerst í
huga gramm:
“Nú vit noyðast undan halda,
ei ber fram!

64. So leikar ódnin
hart á sjó,
at nú stígur ikki fram
snekkjan góð.”

65. Tók hann undan,
myrk var nátt,
sá ikki fyri sær
tað ódnarbrot.

66. Tá hann tvørun
fyri lá,
kemur brot so ógviligt
bakborð á.

67. Skipið kavstoytt,
skerflatt lá,
reisti seg ikki
aftur tá.

68. Oljutunna
bundin stóð.
Sveinur tók ein spaka,
hol á sló.

69. Blika legðist
aftur frá,
mikið doyvdust
broyini tá.

70. Garpar grammir
herja á,
sóu tá, at lastin
skotin lá.

71. Høvdu fingið
so sterkt eitt sett,
øll tyngd í gulborð
fall í hitt.

72. Hesum stóðst av
mikil neyð:
løgdu av øllum alvi
garpar sjei.

73. Stríddust tungan,
striltið gekk,
leyp aftur á teir,
tá rið hann fekk.

74. Men umsíður
vunnu teir á,
stoltliga skipið
reistist tá.

75. Taka undan,
kolblá kógv,
tora ei at leggja til
fyri sjógv.

76. Oljublikan
leggur nógv,
líðandi nú nærkast teir
sløttum sjógv.

77. Hvílu aftur
garpar fá;
blíðan kemur
svøvnurin tá.

78. Drivið dunkar,
slættnar bár,
suður móti Haralssundi
knørrurin gár.

79. Koma at landi,
allir fús,
grýta fong upp á land,
so til hús.

80. Tungliga ganga teir
náttkvirr tún,
møddir leggjast
menn hjá frún.

81. Rassast konur,
spyrja svá:
“Hvat er at frætta
ferðum frá?”

82. “Jú, vit fingi
bara nógv.
Annans einki óvanligt
– rusk í sjógv.”

83. Vøkan tagdi
fyri Jógvans song.
Korti hann á føtur leyp –
stundar fong.

84. Varðliga gluggan
gloppar hann:
“Eru nøkur líkindi,
vekja mann?”

85. Ódnarhvirla
brestur á,
rívur upp ta svørtu vág,
rokilsí frá.

86. Lokar gluggan,
gár í song:
“Henda dagin fáa vit
ongan fong.”

87. Náttin hvílir
døkk um sjó,
hvørt kykt á foldini
hvílir í ró.

*Knørrur av havi ber veiði,
bárðurnar tær bróta í vreiði,
garpar stríðast teimum mót.
Knørrur av havi ber veiði.*

TÆTTIR V hjá Marius Johannesen. Um hendan tátt skrivur Marius: Ein táttur (...) er nakað øðrvísi enn vanligur táttur, er meir at líkna við eitt kvæði. Tað er Línutátturin, sum Hans J. Jacobsen ella Heðin Brú yrkti seinast í 60-unum. Stevið í táttinum er tað sama sum í Regin Smiði, og hann viðger eina tíð, som ikki er so sjónsk meir.

